

HUIBERTUS JOHANNES LEMKES †

ALS EEN HELD IS HIJ GEvallen; midden in zijn arbeid voor Gods koninkrijk.

Gelijk zoo vele malen maakte hij zich op om zijn groote belangstelling te toonen in het werk onder de jeugd; sprak hij een woord uit het hart tot het hart. En juist toen hij in herinnering had gebracht, wat eens door den grooten Kindervriend is gesproken: „Laat de kinderen tot Mij komen!” hield zijn hart op met kloppen, viel hij neer op het spreekgestoelte, waarop hij had plaats genomen, en ontsliep.

Als van Henoeh kan van hem worden getuigd: „Hij wandelde met God; en hij was niet meer, want God nam hem weg.”

Geen lijden, geen ziekbed... met een woord der Schrift op de lippen werden de oogten plotseling gesloten, om zich te openen en Christus te zien.

„Nee, nee, dat is geen sterven zóó tot zijn God te gaan.” Dit dichterlijk woord van Malan is ook hier van toepassing.

Broeder Lemkes heeft den dood niet gesmaakt, niet gezien zelfs. Hij zag door het geloof Jezus, den Vriend van zondaren, om een oogenblik later in Zijn geopende armen te worden ontvangen en met Hem te zijn in het Paradijs. Opgenomen in heerlijkheid.

Benijdenswaardig heengaan!

Er zijn niet velen, van wie naar waarheid kan worden getuigd, dat zij in een lang leven „in hun oprechtheid” hebben gewandeld, „rechtvaardig voor God.”

Van Lemkes kan men het zeggen, zonder ook maar eenigszins bevreemd te zijn, te veel te zeggen.

Vroeg leerde hij den Heere Jezus kennen als zijn Heiland. Toen hij verleden Zaterdag in een samenkomst van Zondagsschoolonderwijzers was, waar gevraagd werd, of allen wilden opstaan, die vóór hun twintigste jaar tot het geloof waren gekomen, was hij een dergenen, die met aandoening opstond, en later openlijk God dankte voor het groote voorrecht, vroeg tot Jezus te zijn geleid.

En als een Timotheüs heeft hij Gods Woord liefgehad van kindsbeen aan, Gods Woord vastgehouden, Gods Woord gepredikt.

Hij had zijn zaken. En ook dáárin is hij getrouw geweest in alles. Maar het woord „zoekt eerst het koninkrijk Gods, en alle deze dingen zullen u toegeworpen worden,” stond bij hem bovenaan.

Dáárom gaf hij zich met al zijn kracht aan het groote Werk des Heeren in binnen- en buitenland. Wat wist hij de harten warm te maken voor gebeden en gaven! Hoe vurig kwam hij op voor de waarheid, en trachtte hij overal



Die in goeddoen niet vertragen,
Die in 't hart veel liefde dragen,
Gaarne helpen, steunen, schragen,
Door hun trouw aan God behagen,
Zullen aan het eind der baan
Eenmaal Jezus' woord verstaan:
Wat der minste is gedaan,
Vriend, dat reken ik Mij aan!

E. V.-v. O.

door zijn ernstig, beslist, maar liefderijk woord, en met zijn groote wijsheid en diep inzicht, de zielen te dienen! Waar was leed, dat hij het niet gevoelde? Vreugde, waarin hij niet deelde? Waar een afwijking, die hem niet aangreep? Waar een verkeerde gezindheid, een openbaring van het vleesch, die hem niet smartte, en uitdreef tot God en tot herderlijken dienst? Meer nog dan door zijn woord, oefende hij door zijn persoonlijkheid, door zijn voorbeeld, door zijn trouw en rechtvaardigheid, zonder aanneming des persoons, een stillen, maar machtigen invloed uit in het midden der zijnen, der broederen in Alphen, en ver, ver in ons geheele land en over de grenzen.

Ach, mijn broeder, hoe gaarne hadden we u nog lang bij ons gehouden! We hebben vooral in onzen tijd zulk een behoefte aan trouwe herders, trouwe vrienden der jeugd. „Mijn vader, mijn vader,” roepen we uit, als Elisa eens. „Gij, die het volk Gods droegt op uw hart en voor velen een bescherming en bewaring waart!”

Maar al scheuren we onze kleederen, ons hart verblijdt zich, omdat gij zijt opgevaren tot Hem, voor Wien ge hebt geleefd en Dien ge

zoo hebt liefgehad. En we hooren u zeggen: Ziet op Hem, die al de dagen met u blijft! En we grijpen, in de kracht van uw God, ons werk weer op, met een voornemen des harten om uw voorbeeld te volgen, en als gij slechts oog en hart te hebben voor Jezus Christus, Gods onuitsprekelijke gave.

Wat hebt ge u vooral aan het kind, aan de jeugd gegeven! Zij allen verliezen in u een vader, een vriend. Verschillende scholen door u mede opgericht en in stand gehouden — zooals nog onlangs een Christelijke bewaarschool te Haarlem — getuigen er van, waarnaar uw hart uitging. De Regeering heeft u er om geridderd. En wij ook, we hebben er u om geacht. Als we dachten aan uw liefde voor en trouw in den arbeid op Zondagsschool en Bijbellen, dankten we onzen God en prezen we u onder elkander. Te meer, waar ge niet uzelf zocht; waar u nooit iets te véél was. Maar belangrijker dan wat de menschen denken, doen en zeggen, is toch het oordeel des Heeren. En we zijn er van overtuigd, dat gij van Hem een rijke, eeuwige belooning ontvangt voor uw trouw.

Tot wederziens dan!

Wij meenden, dat we u niet konden missen. God dacht er anders over. Maar nee, we missen u ook niet; nu en nimmer. We houden u in eervolle gedachtenis, in dankbare herinnering. En we hebben u nog... want ge zijt niet voor ons verloren, maar ons slechts vooruitgegaan! J. N. V.